

Sygn. akt V CSK 511/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa K.K.

przeciwko J.P.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 marca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 30 maja 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /16,

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 zł  
(dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Ś. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 26 lutego 2015 r., którym został pozbawiony wykonalności w całości tytuł wykonawczy będący nakazem zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w K. w dniu 17 lutego 2012 r. w postępowaniu nakazowym, zobowiązujący K.K. do zapłaty na rzecz J.P. kwoty 11 371,46 zł oraz kosztów postępowania.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Potrzebę wykładni przepisu prawnego budzącego poważne odniósł do art. 496 k.c. podając, że nie ma jasnego stanowiska, co do tego, czy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym może być uznany za sposób zabezpieczenia uchylający prawo zatrzymania. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika, w ocenie skarżącego, z oparcia rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy na zarzucie zgłoszonym z naruszeniem art. 843 § 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Powołanie się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymaga przedstawienia konkretnego problemu i wskazania przepisu, na tle którego się on pojawił oraz przedstawienia argumentacji, odrębnej od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a przemawiającej za tym,

iż rozstrzygnięcie go stwarza rzeczywiste i poważne trudności. Ponadto wiąże się z obowiązkiem wykazania, że problem jest istotny i poważny, w rozumieniu powołanego przepisu, nierozwiązany w dotychczasowym orzecznictwie sądowym, ma uniwersalny charakter i jego wyjaśnienie służyć będzie rozpoznaniu innych podobnych spraw oraz rozstrzygnięciu sprawy skarżącego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącego zagadnienie pozbawione jest cech istotności i nowości. Poruszona w nim problematyka była przedmiotem orzecznictwa Sądu Najwyższego, w którym została zawarta interpretacja przepisu art. 496 k.c. (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 listopada 1977 r., III CZP 75/77, OSNC 1978, nr 5-6, poz. 86; wyroki z dnia 16 października 1991 r., II CR 55/91; z dnia 22 września 2005 r., IV CK 103/05; z dnia 16 grudnia 2009 r., I CSK 184/09; z dnia 28 października 2015 r., II CSK 784/14; z dnia 12 lutego 2016 r., II CSK 226/15, niepublikowane oraz co do relacji zatrzymania z zabezpieczeniem z dnia 5 stycznia 2005 r., II CK 353/04, niepubl.). Nie ma zatem podstaw do uznania, że w dalszym ciągu istnieje potrzeba dokonywania po raz kolejny wykładni wskazanego uregulowania. Dodać należy jedynie to, że uzyskanie tytułu zabezpieczenia w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym dla rozważania wskazanej relacji wymagałoby wykonania tego tytułu przez uprawnionego.

W orzecznictwie zostało wypracowane jednolite zapatrywanie przyjmujące, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest podanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie

przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398<sup>4</sup> k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl., CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącego, niezasadnie powołujący się na uchybienie prekluzji zarzutów, jakie powinien zgłosić powód w pozwie. Analiza jego uzasadnienia, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku, nie usprawiedliwia oceny, iż kwestionowane orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, które współkształtowały jego treść. Przedstawione przez skarżącego zastrzeżenia nie dają podstaw do uznania, że dokonana przez Sąd drugiej instancji wykładnia prawa przekroczyła granice przyznanej sądom swobody orzeczniczej, czy też doprowadziła do zastosowania nieobowiązujących przepisów.

Nie doszło do nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

jw

a.ł